

Eugeni Oneguín [fragments]

Aleksandr Puixkin

56

Flors, camps, natura, amor, folgança!
Amb tota l'ànima sóc vostre.
M'agrada quan alguna dissemblança
entre l'Eugeni i jo es demostra,
que eviti que lectors mofaires
o aquells sagaços criticares
que solen editar difamacions,
no em prenguin per comparacions
i repeteixin descreguts, després,
que aquí he gargotejat el meu retrat
com va fer Byron, l'altivat,
com si avui dia no es pogués,
en un poema llarg, parlar d'algú
i que per força no hagi de ser tu.

57

Tots els poetes són amics
de somnis amorosos, és ben cert.
Quan em venien pensaments bonics
n'extreia una figura que, a cobert,
restava en l'ànima reclusa
perquè després la revivís la musa.
Cantava, malcurós com era,
la noia muntanyenca, una quimera,
i les captives del Salguir.
Companys, sovint veig que despunta
entre vosaltres la pregunta:
«La lira, per qui et fa un sospir?
A qui, entre contrincants geloses, has dedicat paraules melodioses?

58

¿Quina mirada et fa d'inspiració
i amb la carícia que t'adreça
et paga el cant ple de tristor?
A qui torna el teu vers una deessa?».
I, nois, ningú. Ningú, carai!
El foll defici de l'amor, jo mai
no l'he sentit i he estat feliç.
Beat qui al seu amor unís
rimes fervents! Ha duplicat
el sant deliri de la poesia
fent amb Petrarca una mateixa via,
ha donat pau al cor apesarat
i ha aconseguit la glòria de retruc.

Jo, enamorat, sóc mut i ruc.

59

La musa ja ha tornat, l'amor és mort
i el seny obscur se m'ha aclarit.
Lliure, de nou busco l'acord
de sentiments, sons màgics i sentit.
Escric, i el cor no es desespera,
la ploma ja no té aquella fal·lera
de fer, al costat dels versos, dibuixets
de caparrons de noies, de peuets;
no crema cendra en revifalla.
Si bé afligit, ni un plor no em resta
i aviat de marques de tempesta
no en quedarà cap romanalla:
llavors començaré a fer plans
d'una obra de vint-i-cinc cants.

60

Ja tinc l'esquema argumental
i el nom del meu protagonista,
mentre que la novel·la té el final
d'aquest primer capítol a la vista.
M'ho he remirat amb diligència:
hi veig més d'una incoherència
i en esmenar-la no em distrec.
Li dono a la censura el que li dec
i a mercè plena dels gasetillers
entrego el fruit de la feinada meva.
Vés-me a les vores del riu Neva,
tu, creació nounada, vés!,
i el premi de la glòria ateny:
males lectures, crits i reny! "
PUIXKIN, Aleksandr. *Eugeni Onegin*. Barcelona: Club Editor, 2019.
Traduït per Arnau Barios